

Я бачив сон, немов зібрались ми гуртом,
Щоб справити велике свято;
Багато нас самих сиділо за столом,
І ще прийшло гостей багато.
І гості ті були неначе й не чужі,
Але було й одміну знати,
Як кинулись вони прожогом до їжі,
Забувши нас і привітати.
І бенкет розпочавсь; як хижі ті вовки,
Гліталі гості нашу страву,
А ми сховалися в далекій кутки
І відтіль їм співали славу.
І як хто з них шпурне обгрізений шматок,
Ми кидалися, як ті собаки,
Ловили, хто пійма, й, вернувшись в куток,
Слізьми вмивалися з подяки.
А гості жерли все; роздулися, як піч,
І, страшно вирячивши очі,
Нас лаять почали, ми ж слухали ту річ,
Як слухають слова пророчі.
І кажуть гості нам: «Ми бити вас прийшли,
Чи хочете — ми вас скараєм?»
А ми вклонилися і смирно відрекли:
«Від вас батіг нам буде раєм».
І гості крикнули: «Давайте ж нам батіг,
Бо в нас немає чим вас бити».
І миттю кожен з нас по батога побіг,
Щоб волю тих гостей чинити.
І пуги принесли, і полягли самі,
Немов на тирлі тії вівці.
Та й кару прийняли, а як устали ми,
Було червоно на долівці.
Вони ж гукнули знов: «Скажіть ви нам тепер,
Чи нас ви любите як Бога?
Чи не ховаєте в душі яких химер
Та проти нас заміру злого?»
І знов ми відрекли: «Ми любим тільки вас!
Нема в нас іншої святині».
«Так доведіть же нам, як любите ви нас,
І покажіть на власній спині!»
Тоді на честь гостям звірями стали ми
Й змішалися в безладній січі:
Ми бились, різались, топталися чобітъми,
І брату брат плював у вічі,

А інший сам собі давав ляща в лиці
І смикав голову чубату,
А гості тішились та, дивлячись на це,
Аж реготали на всю хату.
І снилося мені: ми Матір волікли,
Хто за косу, а хто за ноги,
Зривали одіж їй, і били, і товкли,
Аж кості хрускали в небоги.
І стався дикий крик, пекельний, навісний...
Враз бризнули струмки криваві'
Тут кинувсь я від сну, але той сон страшний
Мене не кидає й на яві.

1893
